

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., 1/2 an 2 fl. 50 cr., 1/4 an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., 1/2 an 3 fl. 50 cr., 1/4 an 7 fl., 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

1/4 an 10 franci, 1/2 an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamente se fac numai plătindu-se înainte.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima-dată 7 cr., a doua-oră 6 cr. a treia-oră 5 cr., și timbru de 30 cr.

Redacția și administrația: Strada Poplari Nr. 15.

Telefon Nr. 14.

Se prenumără și la poste și la librării.

Epistole nefrancate se refușă. — Manuscripte nu se înapoiază.

Numeri singuratici la 5 cr. se vând la „Tipografia”, soc. pe acțiun.

Ajutor.

(m.) Nimic nu caracterizează mai bine lucrarea greșită și imbecilitatea guvernelor maghiare, ca lipsa și miseria, ce tot mai mult se răspândește de-a lungul și de-a latul Ungariei. De 31 ani, de când falnicul „liberalism” maghiar a luat cămașă țerei, guvernanții s'au îngrijit de multe de toate, numai interesele economice au fost pentru ei a cincia roată la car. Au întemeiat de pildă înalte institute de cultură și artă, teatre și muzee și școli de specialitate, puse toate exclusiv în serviciul maghiarilor. Au creat deregătorii fel și fel, adese-ori nu chiar de lipsă neapărată, dar au fost create, căci trebuiau căpătuiți mulți „nemeșuți” liniștiți, și de! am avut și avem ambiția a ne asemăna cu statele culturale, bună-oră cu Anglia și Franța și am voit să le ajungem în pripă pe aceste state înaintate. Apoi s'au mai îngrijit guvernanții noștri de a crea industria de fabrici, făcând mari favoruri Jidovilor, cari sub masca patriotismului șovinist s'au întărit, s'au îmbogățit, punând așa zicând monopol mai cu seamă pe fabricile de spirit și exploatând pe săteni în toate părțile.

Cu un cuvânt, guvernele Ungariei au umblat până acum cu capetele prin nori, uitând că picioarele le sânt pe pământ. N'au considerat, că Ardealul și Ungaria sânt țări agricole, unde venitul principal îl dă pământul și prin urmare trebuie promovată economia de câmp cu toate mijloacele. Interesele țăranilor și ale micilor proprietari au fost puțin băgate în seamă; ei au fost lăsați pradă cămătarilor și Jidovilor, cu fabrici, cu bolțițe și cărămbe și pe lângă aceasta statul i-a exploatat meru, ridicând dările și încasându-le fără cruțare, de oarece statul „cultural”, avea lipsă de mulți bani, ear' alte venituri nu sânt, decât dările și impositele. Guvernele Ungariei au avut cea mai imbecilă politică agrară, dovadă că ministrul de agricultură era puțin considerat și adese-ori erau numiți la acest resort bărbați, cari foarte slabă idee aveau despre economie și în general despre chestiile agrare.

Urmările? După trei decenii, un timp scurt în viața unui stat, se vedea azi, și ele sânt triste și amenințătoare. Miserie la Slovaci, miserie extremă la Ruteni, lipsă și miserie pe Alföld, la țăranii maghiari, despre cari deputatul Eötvös a zis cu înfumurare mai anii trecuți, că „sânt cei dintâii țărani de pe fața pământului”. Lipsă și miserie pretutinde-

nea, ear' în urma ei se ivește socialismul agrar, chiar la țăranii unguri și în cel mai productiv ținut al țerei.

Ivirea socialismului a arătat rana adâncă, ce de ani de zile coace pe corpul țerei. Ea a spart acum și a deșteptat la trista realitate pe guvernanți și pe protejații lor, pe Jidovi și pe marii proprietari.

Acum abia vede guvernul, că trebuie să facă ceva pentru stăpînirea rului.

Mai întâiu, ca toate guvernele măștere s'a pus să sugrume nemulțumirea cu — baioneta. A succes aceasta — momentan și chiar și guvernul e convins, că liniștea nu va fi durabilă, căci focul nemulțumirii arde sub spuză. Dar am văzut, că guvernul și-a dat pe față intențiile pentru vindicarea ranei: întâiu — scriau ziarele lui — guvernul va face ordine cu gendarmii și miliția, va da ajutoare, ca să încete momentan lipsa și în urmă vor urma reformele radicale, cari vor pune capăt definitiv rului.

Cele două puncte ale programului s'au și îndeplinit. Nimeni nu s'a îndoit că punctul prim va fi pus în lucrare cu toată forța; baionetele au făcut ordine și acum a urmat al doilea punct, ajutoarele. Guvernul s'a arătat foarte mariminos și a ajutat pe bieții țărani cari mor de foame, iertându-le restanțele de dave, cari și așa nu le putea încasa! Atăta tot: Guvernul și-a făcut datorința și ministrul de finanțe se și laudă cu acest fapt. Dar că prin aceasta nu a dat nici un ajutor real, este evident și se vede cât de neorientați sânt guvernanții noștri asupra lipselor și miseriilor poporului.

Ce se mai zicem de reformele radicale ale guvernului! Cât de mult promit și cât de puțin fac și chiar și dacă pun ceva la cale, cât de greșit purced guvernanții și sateliții lor, se vede din cazul cu Ruteni. După-ce bieții Ruteni au fost împinși prin Jidovii cărmăari și usurari în cea mai extremă miserie, știm că s'a pus la cale o mișcare de ajutorare în favoarea lor. Au început-o deputații și alți matadori politicieni și guvernul le-a promis tot spriginul. Cu afacerea aceasta s'a făcut mare târboiu și s'au făcut mari promisiuni Rutenilor, că vor fi ajutatori „în privința materială și morală”, ear' guvernul a promis, că va pune în praxă mai multe măsuri, menite a ușura soarta grea a lor.

Și ce s'a ales din toate aceste sfârșitoare promisiuni? Mai nimic. În ultima conferență „rutenă”, politicianii cei cu mari promisiuni au declarat, că ei nu pot ajuta pe Ruteni, „cari trebuie clarificați, că speranțele lor sânt nerealistice”.

Și ce a făcut guvernul? A făcut un pas, dar unul dintre cele mai greșite. Ca să pună capăt usurării a dat ordin să se conscrie datoritiile. Ce a urmat la acest pas, ne spune un corespondent al lui Bud. Hirli, care scriind despre ordinul acesta al guvernului zice:

„Îndată-ce usurarii au aflat despre conscrierea datoritiilor și au simțit puterea legii, au abis creditul. Plătește capitalul, au zis țăranului, în cas contrar lichidăm fără cruțare. Țăranul nu poate plăti și urmarea e, că sună toba, se hotează pământul bietului Rutean și e cumpărat de usurari pe prețuri bagatele; acești venetici se așază în moșile poporului și Ruteanul scos din moșia sa trebuie să lucreze, ca un iobag. Așa se eludează intențiile guvernului, încât starea țăranului rutean în viitor va fi cu toată siguranța mai rea, decât cum a fost până acum”.

Ei, nu tradează aceasta neorientarea și imbecilitatea guvernului? Vai de popor, dacă el ajunge să aibă lipsă de ajutorul și protecția guvernanților și tuturor acelor, cari sânt la putere și trag venituri grase; ei nu sânt în stare a-l ajuta, una însă o știu foarte bine: se-l exploatează fără milă.

Sibiu, 29 Martie n.

„Albina” și casa națională. În adunarea de ieri a „Albinei” s'a primit propunerea direcțiunii, ca institutul să se înscrie cu 1000 fl. între etitorii casei naționale. Astfel până acum sânt 4 întemeietori. — Vivant sequentes!

Earăși proclamațiuni românești. „Fug. Hirmond”, o foaie litografiată, serie următoarele:

Proclamațiune românească confiscată! În Dicio-Sân-Martin, rezidența comitatului Turnavamă, după-cum ne comunică corespondentul, au confiscat din tipografia orașului o proclamațiune redactată în limba română și adresată „cărui națiunea română” — încă înainte de a fi eșit de sub presă.

Proclamațiunea, după-cum s'a dovedit mai târziu, a scris o Basil Millian, Român din comuna Subpădure. La Millian s'a făcut și perchiisiție domiciliară, dar fără succes.

Nu știm ce e și ce nu e adevărat din această informațiune. Ni-se pare însă că e vorba de o nouă uelire dușmană.

Bánffy-șovinistul. În ședința dela 25 Martie n. a dieții din Budapesta, prim-ministrul Bánffy a făcut în vorbirea sa, următoarele prețioase mărturisiri:

Partea II.

Pe câteva măsuri, acordate, se ia tema principală. Deodată zorește tobele, se întrec trîmbițele, fulgerile brăzdează cerul, bubue tunetele, în profunză sonoritate a instrumentelor cu coarde se deslășue puterea elementelor, furtuna sfîrșită își bate țaria... Pe de-a 'ncetul se liniștește... Oboele dau cântul cocoșilor. I i unul, dincolo un altul, hăh, din departe tocmai se îngână un al treilea... Se zorește... Se face ziuă.

Motivul trece în clarinet, fagot, apoi urmează desvîlirea simfoniei.

Aci, începerea dansului... Țăranii vin rînd pe rînd, se culeg flăcăii și fetele de pretutindeni.

Încep jocurile cu prea cunoscută arie „Și-are mē, și-are mē”, care ca măiestre variații revine de mai multe-ori. Urmează o horă, stranie de bine dată, orchestrată admirabil. De sigur autorul s'a gândit și a priceput adăc rostul horei în unirea noastră. Scrisa cu multă patimă și sentiment.

După horă o băută saltărească... ce ridică une-ori cei mai garboviți de ani — întâiu separate, apoi vin împreună, alternate. Prima în quartet, a doua pe flaut, se îndesă, merg crescend. Ca în fugă și ca bătău de o vîntoasă trece „Și-are mē, și-are mē”. Apoi hora, dă în doină, iarăși hora. Poziția aceasta de o măiestrită dispunere, cum revin tupaștră într'un amestec, perfect distincte fiecare, poate ca dibăcia de alternare și variație e cea mai reușită din tot poemul.

„Mi-s'au făcut imputări, on. casă, că aș fi neglijat politica națională. Regret, că s'au făcut aceste imputări. Întru-cât urmez eu direcția națională, întru-cât sînt șovinist sau nu: o las la aprecierea opiniei publice. (Aplause. Eljé-uri). Și opinia publică a Ungariei îmi va da mie cu unanimitate drept, căci eu urmăresc o politică națională mai mult ca de 25 ani, politică națională, în direcție șovinistă, cu astfel de mijloace, cari duc la țință și cari nu se manifestă în cuvinte ci în rezultate pozitive. („Ején” din toate părțile).

Sînt pe deplin convins, că aceea cale pe care noi pășim, e bună și corectă...”

O fi, o fi. — Dar' deocamdată încercăm la răvaș.

Legea de naționalități.

— Din raportul despre ședința dela 26 Martie a dieții din Budapesta. —

„Molnár: Are dreptate onor. domn ministru-președinte, când afirmă, că în Ungaria naționalitățile își au drepturile lor”, numai că n'a adaus la cuvintele sale acel lucru mare, pe care ar fi trebuit totuși să-l spună, că adevărat și-le au — pe hărtie, pentru-că foarte bine știe onor. domn ministru-președinte, că legea de naționalități nu-i executată. (Reprobari șgomotoase în dreapta. Voci: Ba da!)

Zejk. Vezi asta-i vorbire patriotică!

Molnár: Când oare s'a executat această lege? Când ați adus legile bisericesti politice totdeauna ați zis, că legea odată adusă, trebuie să fie executată. Dar de ce n'ați executat legea de naționalități?

Dacă v-ați convins, că această lege e rea, de ce nu ați revisuit-o, de ce nu ați îndreptat-o?

(Șgomotoase reprobari în dreapta. Strigări continue: Eláll! eláll! (șezi jos). S'auzim! pe băncile din urmă ale stîngei extreme. Șgomot teribil).

A aduce câte o lege și a-i pregăti soarta cosciugului lui Mohamed, adevărat nici a o executa, nici a o revisui dacă este rea, aceasta este cu totul neadmisibil într'un stat de drept”.

La auzul lor ai viziunea precisă că o pitorească termesă se deslășue fără grije, sprintenă și vie, ca păcatul — unde urtu-i dat pe pustiuri — curge risul și veselie — numai voe bună, chiote și ciocnire de păhare....

M'am simțit improspătat de un suflu natal, mi-se părea ceva nou, uimitor de frumos, ne mai auzit încă...

Temele se încheie, culese bine în acorduri isvorite dintr-o inspirație netulburată, luate încet de tot, se desvîluesc apoi treptat și capătă largal într'un sfîrșit grandios — sfîrșite printr-o apoteoză — cu hymnul nostru național. —

Pe cât mă pricep, întrarea în tratirea furtunei mi-s'a părut prea pe nepregătite, deodată, prea violentă. Poate-că nici așa nu e rău. Îmi pare însă bine că s'a ferit, și a pus o deosebită grije, fugind de noul curent musical de peste mai tot locul, înfățișare wagneriană.

I-s'a obiectat mulțimea tobelor și a trîmbițelor.

Bine, bine, ca toată științificarea și sumedenia instrumentelor ce avem azi cum ai putea reda altfel o furtună ce izbucnește? Asta nu-i ca povestea femeilor ce cu tigăi și tingiri au triumfat asupra bărbaților — ca în urmă marșul lor de victorie să fie bătăi în tingiri, zinganele de tigăi. —

Dacă în șgomot poți plămădi o simfonie, cu atât mai bine.

Poemul încheie cu „trăiască Regele”. Ca să nu ascund sentimentul meu, finalul după

Românii din Dacia Traiană

de

Alfred Rambaud,

dela Academia franceză, profesor la facultatea de litere din Paris, actualmente ministru de Instrucție în Franța.

VI.

Creștinismul latin și slav. — Grecismul. — Sfîrșitul elenismului în principate.

Cum vedem naționalitatea română a putut supraviețui cu toate pericolele, scăpînd de cucerirea turcească, de protectoratul rusesc, de încercările de protectorat austriac, și n'a pierdut într'un așa de lung timp de restricte decât numai două provincii moldovenești (Bucovina și Basarabia). Ne rămîne să cercetăm prin ce muncă de reînnoștare interioară ea s'a pregătit la renașterea politică; cum prin lucrările învățătorilor și prin școli a fost în stare să reia din mîna Victoriei, sub tunurile dela Plevna, anticul și gloriosul nume național; cum ea se fîră gata a se ridica la primul sunet de trompetă, care în acest al 19-lea secol, a sunat reînvierea atîtor popoare crezute pe vecie moarte.

Diferite perioade de civilizație corespund acestei nestatornicii politice. Pentru Românii antîia perioadă de cultură e caracterizată prin slavism. Acest caracter a presădat dela început, de când România era încă în leagăn. Dacă am înălțura o perioadă foarte puțin cunoscută și poate indolienică a creștinismului latin¹⁾, Românii atîc cei cisalpini și cei transalpini, toți aproape, au fost credincioși dintru antîiu, bisericeii întemeiate de „apostolii slavi”. Cățile lor bisericești cele mai vechi scrise sînt cu litere chirilice și în limba slavonă, date lor de către vecinii slavi: Moravi din Moravia-Mare, Bulgari din Bulgaria dunăreană de Nord, înainte de a fi fost nimicite ambele, prin năvălirea maghiară în secolul al IX-lea. Slav a fost ritualul Românilor, și tot slav a fost și primul lor cler; deasemenea slave, în mare parte, numirile rangurilor de stat și de curte din principatele dunărene. Slavismul se perpetuase în țările române, timp de secole, încât vechia slavonă avu vreme să devie o limbă moartă, precum e limba latină.²⁾ Nici Domnii și nici poporul nu o înțelegea, abia dacă preoții o mai pricepeau și aceasta se vede dela sine, fiindcă însuși vecinii slavi ai Românilor, Rușii, Bulgarii, Sârbii vorbeau acum

¹⁾ După textul lui Tertulian: „In libro adversus Iudeos” și după un alt text al lui Origen urmează că creștinismul latin a existat în adevăr în Dacia după colonizare și că era destul de răspîndit. (N. Tr.)

²⁾ De vorbit n'o vorbira, nimeni decît doar că multe cuvinte slave au intrat în limbă. (N. Tr.)

FOIȚA „TRIBUNEI”.

GEORGE ENESCU.

„Poema română”.

Paris, 22 Martie n.

(Urmare și fine).

Firea adoarme, se lasă farmecul potol al nopților de vară.

În calmul neșfîrmur, extasiată, firea visează... și cum liniștea-i neclintită, așteptată, ca-și-cum ceva ar trebui să turbure liniștea, se rupă tăcerea adăpostită în noaptea târzie... Urmează o reverie ce se îngână cu vraja nopții — se perde ca o trîmbă de lumină prăfuită, alungată de ochii duși pe visuri a celei mai frumoase fecioare... Ca perle de aibă picură harpele... Prin aer ca o chemare elocă, trece forma inexprimabilului vag ce purtăm în noi... Cum am se uit acel solo de vioară în atîta liniște de vară?... Mă vedeam la mine, în sălutul meu, vedeam valea, turla bisericeii, casa părintească... graiul blînd al lui moș Zamfir, povestitorul neîntrecut în naivitate, cel-ce mi-a împodobit mîntea mea de copil cu povești din cari trăiesc și acum, bunul moșneag aproape orb... Îl ved și acum trecînd pe lângă poarta noastră, răzimat de toiag, — pe el, știutor pe atîtea minunății, moș Zamfir — Homerul satului nostru! Lăuta contenea... Din plînsul ei îngînat, în repetatele ei suspine, am priceput că lăuta ce se plînge... e un suflă care moare...

limbi neo-slave, a căror rădăcină a putut să fie slavonă. Totuși, această limbă moartă era atât de respectată, păstrase un așa caracter de preamărire arhaică, încât nu numai cancelariile domnești întorceau acte redactate în această limbă, până prin secolul al 17-lea, dar chiar simplii muritori cari nu cunoșteau o boabă o întrebau în redactarea actelor celor mai importante.

Încetul cu încetul Grecii se furiau în aceste țări, mai cu seamă după ce năvălirea otomană îi gonl din țeara lor. Din înuturile elenice veniră negustori, preoți și călugări; veniră deasemenea câțiva reprezentanți din cele mai ilustre familii bizantine și căsătorii numeroase se făcură între nobilimea română și nobilimea greacă. Mulți aventurieri greci cumpărară coroanele princiare, cu toate că nu figurau decât arare-ori în lista după a gospodărilor munteni și moldoveni. Limba greacă care avea avantajul asupra slavonei de a fi o limbă vie și de o întinsă civilizație, începând de aci încolo a fi vorbită la curte și între boierime. Această cucerire a României prin elenism se afirmă mai mult în timpul domniei gemene a lui Vasile Lupu în Moldova (1634—1654) și Mateiu Basarab în Valahia (1633—1654). Partea luată de gospodarii Dimitrie Cantemir și Constantin Brancoveanu în 1711 în războiul cu Petru cel-Mare, hotărât pe Poartă de a nu mai adjuca coroana nici unui pretendent român, și a o da în monopol fanarioților. Elenismul rămase preponderant până la mișcarea lui Ipsilante la 1821; dar se surpă în sângeroasa zdobire a eteriștilor Greci la Drăgășani (19 Iunie 1821). La timpul acestei crize elenice au contra sa sentimentul național încarnat în Tudor Vladimirescu, care se puse în fruntea unei contra-răscoale române în contra răscoalei grecești. Prins prin tradare de capii bandelor elenice, și trit la Alexandru Ipsilante, după un simulacru de judecată fu omorât. Pentru Greci Vladimirescu e un trădător, dar pe cine a tradat? Causa Grecilor nu era cauza Românilor. Pentru Români din contra el este un erou, el este un martir. Ear' dacă trebuie să gloriificăm pe vitejii Eleni, soldații din „batalionul sfânt” cari căzură uciși ca bravi pe pământul românesc, pentru independența greacă, totuși nu putem imputa nimic acestui aspru căpitan latin, care sub nici un cuvânt nu voia să partizeze cu *ciocoi* (poreclă dată Grecilor de Români), jupitorii seculari ai țării lui. De altfel nu fu singurul care se ridică contra nesațiului grecesc în România.

Peste tot locul, aproape, poporul se răscălă în contra lor. Am văzut mai sus cum Poarta stii să recunoască această credință a poporului român cătră dîna. Cele ce s'au petrecut la 1821 au fost pentru România adevărată răscălă, și aproape despăgubirea de nefericirile îndurate la 1711; acest an înseamnă culmea elenismului în România, pe când 1821 finalul său.

Era și timpul. (Va urma).

Procesul din T-Murșului.

Trebuie să facem o rectificare cu privire la procesul învătărilor români condamnați la 12 Martie n. pentru „Doina lui Lucaci”. Rectificarea, firește, nu este în favorul condamnaților, pentru că după textul sentinței ce-l avem înainte, domni *Andr. Russu* și *Avram Gurgiu* au fost

Românul scrie pentru străinătate și în țeară la el numai Dumnezeu știe căți îl cunosc. Pentru ce-i așa nu-i treaba noastră.

Musicanți avem de tot puțini. Aceia se crează în admirația noastră cu atât mai mult. Asta nu înseamnă, fiindcă avem poezii prea mulți, de-i putem lua la goană cu tirul, că ei se scad în stima noastră, nu! Totuși cu ce drag m'aș întoarce pe țărmurile danubiane, când aș ști, că o bună parte din poezii nostri s'ar prefice ca prin minune, musicanți.

Atâtea frânturi de muzică populară, — atâtea crâmpene de purpur — rămân vor pentru todeauna vânturate pe întreg pământul nostru, neculese de nime? Cândva Enescu o va face, le va culege, ne vom pute fâli și noi atunci, că avem o muzică populară, autohtonă, a noastră, vom crește în ochii lumii dând astfel în muzică flora culeasă de pe câmpurile noastre. Sînt în poporul nostru atâtea povești, nenumărate basme, unde s'ar lăsa admirabil fantasmagoriile unui muzicant, sumă de legende adormite — un întreg izvor de frumusețe.

Nu oare s'ar pute face din ele, o operă? O va face cândva *micul nostru Beethoven*, cum i-a zis Colonne? Poate dacă nu o operă, o legendă s'ar pute face. Ar fi neprețios, de pildă, ca de aci încolo, dacă a scris o poemă românească, să-i cerem să facă numai și numai muzică românească. Las, că nu se poate, dar noi așa ne rugăm, ca pe lângă muzica occidentală ce are s'o facă, să nu ne uite și pe noi, așa de tot, de tot.

condamnați nu la 50 fl., ci la câte 100 fl. amendă, eventual 10 zile arest.

Din motivarea sentinței traducem următoarea parte:

„Acușată la 18 Iulie 1895 seara își petrecea în hotelul din apropierea taberei de băraci a honveților, fiind chemată ca rezervistă la exercițiul de arme. Între altele au cântat „Doina lui Lucaci”.

După depunerile martorilor și mărturisirea acușărilor s'a dovedit, că au cântat doina lui Lucaci, deși din textul ei bine au știut, că în ea se cuprinde lauda faptelor criminale ale pedepsitului Vasile Lucaci, și aceasta au cântat-o așa demonstrativ, că au produs scandal în public, și pentru a-i aduce la tăcere a fost de lipsă să pășească la mijloc autoritățile militare ale acușăților; prin fapta aceasta a lor au comis crimă de agitație, de aceea au trebuit să fie declarați de vinovați și cu considerare la circumstanțele grele ori atenante au trebuit să fie pedepsiți.”

Condamnații vor da recurs contra acestei sentințe, în în scopul acesta au rugat pe dl. *Amos Frâncu* să le susțină cauza.

1848.

Cronica anului.

Brașov, 29 Martie.

Într-o conferență intimă a Românilor se propune a adresa magistratului să întrevină la universitatea săsească pentru o mai curândă sancționare a așa numitei *cauze române* (Emanciparea Românilor din fundus regius). Prin neînțelegeri adresa se zădărnici.

Viena, 29 Martie.

Intreagă armata împărătească e pe picior de război. Toate trupele disponibile pleacă în Italia. Știrile de acolo sînt încurcate dar triste. Radezky se zice că e în retragere dela Milano. Entusiasmul Italianilor e mare. O amazonă, Lucia Martella a intrat însoțită de 15 femei în șirul armatei și a plecat spre Milano. — Padua e perdută. General d'Apré omorât. E temere de întreg Tirolul. Trientul arată velleități a se alipi la republică.

Blaj, 29 Martie.

Profesorii de aici au subscris ieri o petiție cătră Episcopul, prin care îl roagă, ca Preasfinția Sa să-și pună toată silința în dietă, cum o puse și altă dată, spre a mijloci și Românilor drepturi constituționale.

„Așa e bine — scrie G. d. T. — cu cât mai multe petiții, cu atât mai multe plenipotențe va avea episcopul amănă.”

Orăștie, 29 Martie.

Maghiarii agită pentru „uniune”. Într-o întrunire a Sașilor și Maghiarilor s'a discutat mult asupra temei fără a se fi putut înțelege. Ultraștii maghiari au pus pe edificiul casinei tricolor unguresc.

Românii sînt ațțați de Unguri contra Sașilor.

Baia-de-Abrud, 29 Martie.

Zilele trecute s'a ținut examenul semestral la școala de aici, și avu rezultat foarte bun. Corespondentul „G. d. T.” scrie următoarele din acest prilej:

„Dintre științele predate strălucia istoria națională, care până acum după știința noastră

Noi îi pretindem și poate nu există destule elemente pure românești în toată muzica noastră, atîta cîtă avem.

Dacă nu există, cu atât mai bine. Sînt sigur, că prodigioasa lui fantasie are să le nascăoască...”

De aceea când Euterpe ne-a dăruit cu un călător de geniu de mult așteptat, care dacă ar fi fost se vie în alte vremuri în epitalame mărețe i-s'ar fi sîrbătorit sosirea și ca pe un *Făt-Frumos* venit de pe țărmuri depărtate l-ar fi logodit cu luna, cu stelele, cu toate crăiesele de potiră lui — ca să pot și eu întîmpina solia trimisului de sus, umple-mi cupa, dulce Hebe, și după-ce vei revărsa-o de atâtea-ori cîte muse sînt, cu inima înflăcărată să-i pot ura: vîrsta bătrînului Priam și a înțeleptului Nestor, să pot saluta în musicalul-poet un clasic, un inspirat amant al frumuseții!

V. Cioflec.

NB. Vestesc amatorilor, că numărul din urmă al revistei *L'illustration* în urma numărului cereri de peste tot locul, suplimentul musical îl consacră unui „Adagio” — compoziția compatriotului nostru. Îmi fac apoi o deosebită datorie divulgînd o discreție: Sonata de care a fost vorba (pentru violon și pian) dată aci în editură, va apăre în curînd. Am nestrămutata convingere, că un apel — de ori-ce natură — ar fi cu totul de prisos.

V. C.

stră în școalele noastre naționale ale patriei cu atît mai puțin sau putut preda, cu cît nimănui aminte nu i-a venit lucrarea unei istorii naționale pe seama școalelor elementare, a căreia dureroasă lipsă de mult cu toții am simțit-o; — fără gratis, că la asemenea lucruri nici respectivele ocăruiuri bisericești, care sînt binisor înzestrate, nici alții mai auviu nu i-au întors pîrînteașca grijă, ba nici le pasă de ele... După a noastră părere poporul acela, care nici originea sa nu o știe, ci vede, că numai viează în jurul altor popoare adăpat cu cel mai înjosit servilism în supt în sângele lui, e aproape de a sa totală pericune. Vă legăm dar' pe inimă-vă la toți, cari puteți și sînteți înzestrați în respectul genial și material: grijă-vă de creșterea fiilor națiunii și de înaintarea lor în științe folositoare de viață prin lucrarea de cărți școlare și alte mijloace îmbucurătoare, că zău a sosit timpul și pentru noi să ne trezim din letargul cel profund, de nu vom să ne prefacem cu timpul în alt element străin și să ne stingem de tot de pe fața pămîntului în privința națională; că cine nu e orb, poate vedea unde țintește scopul unor compatrioți ultraști, cari numai așa scotocesc că va fi țara patria noastră, dacă toate elementele naționale le vor contopi într'un element. Așadar încă odată vă provocăm: siliți-vă și îngrijă-vă pentru binele națiunii noastre, și cine are urechi de auzit, să auză! — Noi încatu-i pentru școala noastră putem zice, că acum cu începutul său a adus fructurile dorite, arătînd cu o direcțiune bună școlastică și o energioasă zelozie a învățătorului ce gigantică înaintare poate face. Fie-vă la toți adevărații și toți bine simțitorii Români de model, ca să urmați exemplul nostru. — Însă lângă toate scările noastre cea mai mare e, că nici școale pedagogice, nici învățători bine gătîți și zeloși nu avem, care două instituții în viața unei națiuni așa sînt de lipsă, că pe calea înaintării nici o înaintare fără dinsele nu se poate face. — Noi până acum însuși noi de noi ne-am uitat, și nici-odată nu ne-am bătut capul pentru înființarea institutelor asemenea folositoare. Să băgăm dar' seama până putem noi de noi grijă, că ea ne ajunge mukul la deget, și apoi credeți-ne, că va fi tîrziu a îmbrăca mantaua după ploaie.

I. B.

Sinod!

— În chestiunea ajutorului de stat. —

Eată în întregimea sa articolul „Uni-rei” despre care am vorbit ieri:

Toate bisericile din Ungaria sînt înspăimîntate de jugul, ce vrea să li-l pună ministrul de culte și instrucțiune publică prin proiectul de lege despre congrua preoților.

Înșiși reformații, față cu cari guvernul a fost și este cu mai mare bunăvoință, decât față cu celelalte confesiuni în aplicarea legilor, sînt de proiectul acela de lege. Cum sînt de îngroziiți de acest dar dela stat *Românii gr.-orientali* o știm cu toții din cele ce s'au scris în foile lor. Ei au recunoscut, că autonomia bisericii lor este adînc vătămă, neatințarea clerului primejdă și disciplina preoțească nimicită, dacă salarizarea preoților se face, cum vrea domnul ministru.

Pe noi Români greco-catolici încă ne-a preocupat această chestiune, pentru că deși proiectul de lege despre salarizarea preoților din visteria statului atinge numai confesiunile necatolice, totuși sîntem conșinși, că aservirea a-celor confesiuni nu se face fără de intențiune, ca și noi să ni-se croiască aceeași soarte, aceeași sclăvie.

Că aceasta este intențiunea guvernului, avem dovezi în însuși chipul, cum se împart preoților nostri greco-catolici ajutoarele dela stat în anii din urmă. Treizeci de ani de-a rîndul a avut arhidieceasa gr.-cat. de Alba-Iulia și Făgăraș un ajutor de stat de 18.000 fl. la an, pe care l-a împărțit consistorul arhiepiscopesc din Blaj preoților, pe cari i-a știut mai lipsiți și mai vrednici.

Dela 1895 încoace consistorul nu mai are alt drept decât a propune ministrului o listă de preoți, pe cari dorește să-i facă părtași din acel ajutor. Ministrul împarte banii, cui vrea și cît vrea. La cei mai mulți dintre preoții propuși de consistor nu le dă nimic, pe alții, cari nu sînt propuși li bagă în mod arbitrar în listă și li împărțește cu sume foarte mari de sute de florini, deși atunci, când Maiestatea Sa a dat ajutorul de stat, a zis, că mai mult de 100 fl. nici un preot nu este în drept, să capete. Tot așa procede domnul ministru și cu celalalt ajutor de stat, care s'a asignat din visteria statului, numai după-ce au intrat în visteria legile politice-bisericești.

În anul curent guvernul a mers mai departe cu volnicia întru împărțirea ajutoarelor dela stat. La preoți, cari relativ nu sînt săraci, le-a dat sute de florini, ear' la

ual, care este și protopop și are tot dela stat salar parochial aproape cît maximalul prevăzut la legea despre dotarea parochilor acatolici, ministrul i-a dat 400 fl., pe cînd mulți preoți lipsiți și cinstiți în toată privința acum de trei ani de zile n'au primit nici un crucer. Și ca batjocura, ce se face clerului nostru prin aceste ajutoare, să-și ajungă culmea, guvernul pe preoții împărțășiți i-a avisat nu numai prin consistorul arhiepiscopesc, ci și *deadreptul prin organele politice*.

Sînt foarte interesante sau, mai corect vorbind, sînt foarte triste și îngrijitoare scrisorile, ce le-au primit respectivii preoți dela organele guvernului.

Într-o scrisoare un organ politic *are onoare a încuștința pe preotul cutare în mod confidențial*, că a căpătat dela stat atîta ajutor și i-l poate ridica dela Metropolitul din Blaj.

Într'altă scrisoare un comite-suprem încuștințează pe cutare preot, că a căpătat o sumă mai mare decât cea avisată la Metropolitul. Spune, că această grație s'a făcut preotului din partea ministrului de culte în conțelegere cu ministrul-president și la propunerea fișpanului, care deodată își exprimă dorința, că preotul prin ținuta sa politică se va face vrednic și pe viitor, ca să poată fi împărțit cu ajutor dela stat.

Eată unde am ajuns! Darea cruntă plătită de credincioșii nostri în visteria statului s'a prefăcut acum în instrument de corupțiune în mîna guvernului, în arginții lui lada, cu cari se cumpără preoții spre a se face trădătorii intereselor noastre bisericești și naționale.

Este oare aceasta o stare de lucruri, care să se mai poată suferi?

Oare clerul nostru nu se va revolta în sufletul său, cînd se vede tratat cu atîta dispreț ca o ciurdă, care se poate cumpăra?

Să nu ni-se, zică, că n'avem ce face, căci clerul este sărac și a visat la aceste ajutoare.

Cel-ce are o științie de pricepere, trebuie să pîtrundă în ascunsul plan al guvernului de a înădușa clerul, ear' nu de a-i îmbunătăți soarta.

Încătușarea este evidentă, căci ajutoarele nu se dau ca remunerațiune pentru merite cîștigate în conformitate cu chemarea preoțească, ci se dau din partea secției *notionalităților din cabinetul ministrului-president* ca răscălă pentru servicii politice contrare bisericii și neamului românesc, sau cel puțin ca îndemna și ispită diabolică, prin care să se stingă zelul sacru pentru cele mai înalte și cele mai sfinte interese ale noastre.

Tot așa de evident este însă și aceea, că nici cu congrua, ce se va da, după-cum este proiectată pentru confesiunile acatolice, soarta clerului nostru nu se va îmbunătăți.

În părțile ungurene preoții gr.-cat. au din fondul religios congrua de cîte 315 fl. la an. Cu toate acestea starea lor materială în general vorbind nu este mai bună decât a clerului transilvan, ear' inima lor peste tot vorbind, nu stă așa de aproape de inima poporului, cum stă inima clerului din Ardeal.

Afară de aceea unii preoți numai așa vor căpăta ajutor dela stat, dacă îl vor bea, mîncă ori puca în cărți cu micii tirani din provincă, ori dacă o parte însemnată o vor da bacșiș la aceiași tirani. Alții vor profita de ajutorul dela stat numai spre a-și înmulți trebuințele superflue, ear' nu spre a-și asigura existența și bunăstarea.

Pericolul cel mai mare îl aflăm însă în împrejmuirea, că poporul nostru, care singur a susținut clerul într-o mie opt sute de ani, vîzînd, că preoții lui primesc ajutor dela stat, va începe încetul cu încetul a lăpăda sarcina de până acum sub pretext, că soarta lor este asigurată dela stat, și astfel preoții vor pierde toate izvoarele de existență, ce-i curgeau din stîlul poporului. Ce va fi însă de cler atunci, cînd poporul se va fi desvătă a-i mai da ajutor, ear' un guvern fără de Dumnezeu fi va sista ajutoarele, fie pentru-că vrea să-și bată joc de biserică, fie pentru-că împrejmuirile financiare ale statului îl constrîng la aceasta?

Este deci timpul să se facă oare-ce pentru prevenirea celui mai mare desastru pentru biserică și națiunea noastră.

Noi și toți preoții, cari au fost de față la sinodul arhiepiscopesc din 1896, ne aducem aminte, că consistorul arhiepiscopesc s'a încercat a abate pe ministrul de culte și instrucțiune publică dela hotărîrea sa de a împărți ajutoarele de stat în chipul arătat, dar toate încercările acestea, precum și rugarea sinodului au fost zădărnice.

Ne aducem însă aminte și de acea hotărîre sinodală, că ajutoarele oferite de ministru pe lângă primănească, ea el să le împartă, aveau să nu se primească până-ce clerul nu va fi fost consultat din nou.

Dacă clerul nu a fost consultat la timpul său, credem, că este timpul suprem să se consulteze cît mai curînd, până-ce otrava dată de guvern nu va fi înveninat toate membrele aceluși corp binemeritat pentru biserică și neam, care este clerul gr.-cat.

Trebuie să hotărîm cît mai curînd, că ori vom să trăim în serviciul bisericii și neamului nostru, ori vom să devenim instrumente oarbe în mîna celor-ce cu nerușinare se încercă a ne cumpăra.

Dorim ca acest articol să afe ehoui dorit, și ideea lansată prin el să se realizeze cît mai curînd într'un sinod.

Din România.

Noul episcop de Rîmnice.

P. S. S. Episcopul de Rîmnice, noul ales, *Atanasie Mironescu*, în vîrstă de 44 ani, este fiu de țăran dintr-o comună rurală din județul Vaslui. După-ce a frecuat școala primară la sat, a intrat în seminarul Socola din Iași, de unde terminîndu-și cursul de șapte ani, a fost numit preot la biserică din comuna sa natală. Aci a slujit până a avut nefericirea să-și pearză soția. Rămînd văduv, a părăsit satul și s'a dus la Cernăuți, unde s'a înscris în facultatea de teologie. Făcînd studii strălucite și-a luat diploma de doctor și s'a întors în țeară, unde fu numit profesor suplinitor la facultatea de teologie din București.

Putînd după aceea fu numit arhieru. În anul 1891 și-a obținut definitivul la catedrala sa de *morală creștină*.

Episcopul din Rîmnice este autor al mai multor scrieri, dintre care cele mai însemnate sînt:

Morală creștină și călătorii în Orient.

Procesul Zappa.

Curtea de casațiune și-a dat deciziunea în procesul Zappa.

Înalta curte a respins ambele recursuri atât al statului român, cît și al statului elin.

Cu chipul acesta, moștenitorii de sînge au obținut definitiv cîștig de cauză.

CRONICĂ

Sibiia, 29 Martie n. 1898

Convocare. Reunirea femeilor rom. gr.-or. din Făgăraș și jur' își va ține adunarea generală din estan Duminecă, în 3 Aprilie a. c. st. n., la orele 3 p. m., în sala de învățămînt a școlii confes. gr.-or. din Făgăraș, la care p. t. doasme și domni membri, precum și alți binevoitori sînt rugați a lua parte. Obiectele: 1. Raportul general al comitetului. 2. Presentarea și cenzurarea rațiociniului reuniunii pe anul 1897. 3. Curenții. Făgăraș, 18 Martie 1898. *Maria Dan*, preș.; *I. Berescu*, secretar.

Școala de cadeți din Sibiia. Dala comanda școlii ces. și reg. a cadeților dela infanteria din Sibiia primim următoarele: La școala de cadeți cu începutul anului școlar 1898/9 se vor primi în cursul I. 50 de aspiranți, ear' în cursurile celelalte după-cum vor fi locurile vacante. Cei-ce doresc a fi primiți în cursul I, vor trebui să dovedească cu testimoniu școlastic de pe anul 1897/8, că au absolvat cu succes cel puțin destulor patru clase reale, gimnasiale sau civile. Taxa depinde dela condiția părinților: 150 fl., 80 fl. și 12 fl. anual. Cerețile de primire sînt a se înainta comadei școlii ces. și reg. de cadeți în Sibiia, după absolvirea anului școlar 1897/8 cel mult până în 15 August n. c. Este recomandabilă înaintarea cereților în persoană. Cerețile prea tîrziu sau necomplete nu se vor lua în considerare. Informații detaliate se pot căpăta dela comanda școlii de cadeți.

Pentru monumentul lui Bălcescu. Pentru ridicarea unui monument lui Nicolae Bălcescu, cercul amicilor literaturii și artei române au organizat un mare concert artistic și literar, care s'a ținut acum de curînd, în sala Ateneului. Programul a fost foarte bogat și succesul material și moral foarte mare.

România la expoziția din Paris. Camera română a votat în ședința sa de Marți, 22 I. c., un credit de 1,300.000 fl. pentru participarea României la expoziția din 1900 din Paris.

Decorat. Pentru serviciile prestate cu ocaziunea grassării febrei tifoide între soldații garnisoanei din Făgăraș, de astă toamnă, Maiestatea Sa Monarhul a decorat cu crucea de aur cu coroană pentru merite între alții și pe medicul român de regiment, dl. Dr. George Moga, dela reg. de inf. nr. 50.

Păduri aprinse. În comuna Ghimbocel, județul Mureș din România au luat foc niște păduri întinse. Focul numai după câteva zile a putut fi localizat. Pagubele sînt enorme.

Deschidere de local!

Subscrisul îmi permit a încunoștiința P. T. publicul din Sibiu și jur, că am deschis pe piața de aici

un deposit de confecțiuni pentru domni și mărfuri de modă, în strada Cisnădiei nr. 11 »Hotel Neurihner«.

Cunoștințele mele în această branșă mă pun în poziția plăcută de a răspunde prompt și conștient tuturor cerințelor în toată privința. Eu țin exclusiv producțiuni vieneze și primesc pentru lucru și calitate neexcepționabilă deplină garanție.

Rog deci preastimatul public, ca prin încrederea ce-mi va oferi să se convingă însuși despre toate aceste.

Cu distinsă stimă

Moritz Schul.

[782] 4-10

Export de stofe numai pentru privați.

O bucată de 3.10 metri, din care ese un rind întreg de haine bărbătești costă numai

fi. 3.10 stofă de lână bună	} lână curată de oaie.
fi. 4.80 stofă de lână bună	
fi. 7.50 stofă de lână fină	
fi. 8.70 stofă de lână fină	
fi. 10.50 stofă de lână cea mai fină	
fi. 12.40 stofă de lână engleză	
fi. 13.95 stofă din kangarn	

O bucată pentru un rind de haine negre de salon 10 fi.

Stofe pentru pardesiu dela 3.25 metru în sus; loden în răpitoare colorii, 1 bucată 6-9.95 fi.; Peruvienne și Doskings, stofe de talar pentru oficiali de stat, tren, judecătorești. Kangarn foarte fin și Cheviots, precum și stofe de uniformă pentru finanți și gendarmi, etc. etc., spezează cu prețurile de fabrică.

Depozitul de fabrică de stofe, prea cunoscută ca reală și solidă

Kiesel-Amhof în Brunn.

Mustre gratis și franco. Spedarea conform mustrelor e garantată.

În atențiune! P. T. publicul se face atent cu deosebire, că la comandarea directă a stofelor e cu mult mai ieftină, decât cumpărându-le dela comercianți. Firma Kiesel-Amhof în Brunn trimite toate stofele pentru prețuri cu adevărat de fabrică, fără socoteală de rabat.

[538] 11-24

În atențiunea cumpărătorilor de cărți.

Mulți dintre onorații noștri cărturari ne cer ca să le trimitem câte o carte, ori două, cu rambursă (Postnachnahme — utánvét). În interesul bine priceput al publicului ne luăm voe a face atenți la marile spese împreunate cu acest fel de comande. O carte cumpărată pe această cale costă totdeauna cu 25-30 cr. mai mult, decât dacă se trimite prețul cărții înainte printr-o assignație postală.

Rugăm deci pe toți cei-ce fac comande de cărți, al căror preț fi pot ușor afla, ca în propriul lor interes să trimeată banii înainte și să nu întrebuițeze felul de comandă cu ramburse, așa de păgubitor pentru public.

La comande, pe lângă prețul cărții se se adaugă și porto postal pentru trimiterea sub bandă, ear' dacă vor să fie și mai siguri, și taxa de recomandare, care este totdeauna 10 cr.

Librăria „Tipografiei“,
soc. pe acțiuni, Sibiu.

„TIPOGRAFIA“, SOCIETATE PE ACȚIUNI, SIBIU.

Scrierile eminentului și simpaticului poet și prosator

Al. Vlăhuță,

se află de vânzare pe lângă prețurile originale și anume:

- „Iubire“, *poesie* (1888-1895), editura Carol Müller 1896 fi. 1.50
- „Dan“, *roman*, editura librăriei E. Graeve & Comp. 1894 (1 vol.) fi. 1.75
- „Dan“, *roman*, Biblioteca pentru toți, 4 nri. editura Carol Müller 1896, 2 volume à 32 cr. 64 cr.
- „Din goana vieții“, ediția III. (1895) fi. 1.75.
- „Din goana vieții“, (Biblioteca pentru toți, 3 nri), edit. C. Müller 48 cr.
- „Icoane sterse“, *nuvele*, (Biblioteca pentru toți), edit. C. Müller 16 cr.
- „Un an de luptă“, ed. C. Müller, 1895 fi. 1.25

Cel mai nou volum de nuvele:

„În vîltoare“, *nuvele*, editura Miloșescu 1896 fi. 1.—

Comandele se se adreseze:

„Tipografia“, societate pe acțiuni, Sibiu.

Pentru „Tipografia“, societate pe acțiuni: V. H. Dressnandt.

Concurs.

La „Doina“, institut de credit societate pe acții în Câmpeni (Topánfalva) este de a se ocupa postul de **comptabil** pe lângă următoarele condiții: [861] 2-3

1. Postul este dotat cu leafă anuală de 600 fl. v. a. și tantiema statutară.

2. Postul pentru primul an se ocupă provisor, după expirarea primului an alesul va fi întărit în mod definitiv.

Cei-ce doresc de a ocupa acest post au de a-și înainta suplicile provăzute cu testimoniile despre calificația recerută și despre eventuala praxă la susnumitul institut de credit cel mult în 15 zile socote dela publicarea acestui concurs.

Câmpeni, în 26 Martie 1898.

Direcțiunea.

W. A. Schmid,

fabricant de perii și pamatufuri în Sibiu,

(colțul stradelor Ocnei și a Spitalului)

își recomandă depositul seu bine asortat cu toate soiurile de

perii și pamatufuri

de cea mai bună calitate și cu prețurile cele mai ieftine.

Prețuri-curente pentru revizetori la cerere se trimit franco. [863] 1-6

„Tipografia“, soc. pe acțiuni, Sibiu.

CARTEA DUREREI

care foarte potrivit s'ar pute numi

CARTEA

MÂNGĂIEREI

nu se mai află de vânzare decât în număr restrins de exemplare

elegant compactate!

Un exemplar costă fi. 50 + 5 cr. porto.

Se poate folosi și ca carte de rugăciuni.

Această carte a fost recomandată de către Exc. Sa Metropolitul Victor Mihail de Apșa printr'un circular special.

La „Tipografia“, societate pe acțiuni în Sibiu, se află de vânzare:

Cea mai nouă Carte de bucate

bucătăriei

române, franceze, germane și maghiare

cuprinzând rețetele cele mai bune pentru a pregăti în modul cel mai potrivit ori-ce fel de bucate, delicatese sau beuturi gustoase.

Se vinde cu preț scăzut (dela 2 fi.) acum numai cu 1 fi. v. a. plus 10 cr. porto (20 cr. recomandată.)

„Tipografia“, soc. pe acțiuni, Sibiu.

„Istoria Transilvaniei“

de

George Barițiu.

Monumentalul op al regretatului nostru istoric: „Părți alese din istoria Transilvaniei pe 200 ani din urmă“, se poate procura de acum

cu preț redus!

Volumul I.

broș. în loc de fi. 4.20 numai cu fi. 2.50, leg. fi. 3.30.

Volumul II.

broș. în loc de fi. 4.— numai cu fi. 2.—, leg. fi. 2.80.

Volumul III.

broș. în loc de fi. 2.80 numai cu fi. 2.—, leg. fi. 2.80.

Opul întreg:

broș. în 3 vol. în loc de fi. 11.— numai cu fi. 6.50 — șase florini și cincizeci cr. v. a., leg. fi. 8.60.

Această carte n'ar fi iertat să lipsească din casa nici unui bun Român.

„Tipografia“, societate pe acțiuni în Sibiu.

A eșit de sub tipar:

Călinarul Poporului

pe anul comun

1898.

Anul XIII.

SIBIU.

Editura și tiparul „Tipografiei“, societate pe acțiuni.

Prețul 20 cr., cu trimiterea pe postă 25 cr.

Prețul 20 cr., cu trimiterea pe postă 25 cr.

Cu șese ilustrațiuni!

Cuprinsul: Călinarul astronomic și bisericesc, cu povești economice pe fiecare lună. — Cronologie pe anul 1897. — Genealogia domnitorilor europeni. — Posta. — Corespondența telegrafică. — Raportul între măsurile nouă și vechi. — Scara timbrelor. — Autoritățile bisericești române din Ungaria și Transilvania. — George Coșbuc (scriță literară): „Nunta Zamferei“, „Noi vrem pământ“, „Mureșul și Olul“ (poveste din popor), „Numai una!“ (poesie), „Sălcia și plopul“ (legendă din popor), „Rugămintea din urmă“ (poesii) și alte „Poesii scurte“. — „Glume“. — „Măntuirea steagului“ (scriță istorică) de Petru Vancu. — Ioan Creangă (scriță literară cu portret): „Povestea unui om leneș“ și „Olteni din Iași“, „Rostiri, zicători, cuvinte“. — Th. D. Speranță (scriță și două anecdote): „Mama Ungu-ului“, „Jidani și hoții“. — George Pop de Băsești (biografia cu portret). — „Cât de lungă se fie ziua, tot vine noaptea“, de doamna Columb. — „Castelul din Carpați“ (scriță bibliografică) de Fules Verne. — „Răvașul nostru“, cronică întâmplărilor de peste an, de Ioan Scurtu cu următoarele portrete intercalate în text: Iosif St. Suluțiu, Ioan Hannu, Dr. C. Lueger. — Economic: „Despre dări și termene“, „Asigurarea contra focului și grindinei“, „Întinerirea pomilor“, „Povești“. — „Tîrgurile din Ungaria și Transilvania“. — „Tîrgurile din Bucovina“. — „Tîrgurile (băciurile) principale din România“. — „Inserate“.

Prețul 20 cr., cu trimiterea pe postă 25 cr.

„Tipografia“, societate pe acțiuni în Sibiu

Strada Poplăcii Nr. 15.

Biblioteca populară a „Tribunei“.

- Pădureanca. Novellă de Ioan Slavici, 12 coale tip. broș., elegant. Un exemplar cu prețul redus dela 40 cr. sau 1 leu la 30 cr. sau 60 bani.
- Fata Stolerului de Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
- Ce n'a fost și nu va fi. Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
- Pipăruș Petru. Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Păcală și Tândală. Anecdote de Silvestru Moldovan. Prețului unui exemplar 8 cr. sau 6 bani.
- Jocării și jocuri de copii. De P. Ispirescu, culegător-tipograf. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
- Teiu legănat. Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Colăcărul. Obiceiurile țăranilor români la nuntă, de Benedict Vicin. Un exemplar 16 cr. sau 32 bani.
- Fieca a nouă mame. Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 14 cr. sau 28 bani.
- Povestea lui Ignat. Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 8 cr. sau 6 bani.
- Sfântul [Nicolae]. De Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Îndrăgelnicul. Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Blăstăm de mamă. Legendă populară din giurul Năsăudului. De George Coșbuc. Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.
- Bunica de Bojena Némcová, tradusă din limba boemă de prof. Dr. Urban Iarnik. Un exemplar cu prețul redus dela 1 fi. sau 3 lei la 60 cr. sau 1 leu 20 bani.
- Vlad și Catrina. Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
- Din bătrâni. Ghicitori, întrebări și răspunsuri, frământări de limbă, adunate de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Pe pământul Turcului de George Coșbuc. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Căldărușa cu trei picioare. Poveste franțuzească de Eleonora Tănăsescu, după A. Gennevray. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Cenușotca. Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Un pețitor îndrăgelnic. Novellă de Björnsterne Björnson. (1866). Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
- Prietenul meu Vântură-Teară. Din novelele californiene ale lui Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Scăpătoarea. Din povestile lui Andersen. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
- Fata Craiului din cetini. De George Coșbuc. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
- Strigoica. Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 20 cr. sau 40 bani.
- Draga mamei. Baladă de George Coșbuc. Un exemplar 20 cr. sau 40 bani.
- Taina unei vieți. De Björnsterne Björnson. (1869). Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.
- Vecinii. Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 80 cr. sau 60 bani.
- Păcală în satul lui. Poveste de Ioan Slavici. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
- Sgârșitul. Comedie de Molière. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
- Lumea proștilor. Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
- Nuscul-împărat. Poveste din popor de „Mărgineanul“. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
- Dina-împărăteasă și peana ei aleasă. Poveste din popor de „Mărgineanul“. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
- Fulger. Poveste în versuri de George Coșbuc. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
- Spice de aur. Culese de dascălul Ioan F. Lazar. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
- Un idil în Roseni. Novellă de Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Baba iadului. Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Prințesa fermecată. Poveste în versuri de P. Duliu. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
- Dina Mărgărelelor. Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
- Doi copii. Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
- O partidă în patru. De Antoniu Ghislan-zoni. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
- Posacul bun de inimă. Comedie în 3 acte de Carlo Goldoni. Tradusă de domnișoarele Al. și Luc. I. Romanescu. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
- Croitorul și cei trei feciori. Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 15 cr. sau 30 bani.
- Mica Fădăta. De George Sand. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
- Rusalii pécuarul. Poveste de Nicolae Trimbiționiu. Un exemplar 22 cr. sau 44 bani.
- Roma invinsă. Tragedie în 5 acte de Alexandru Parodi. Tradusă de I. L. Caragiali. Un exemplar 24 cr. sau 48 bani.
- Clara Milici. Novellă de I. Turghenev. Traducere din limba rusă de Enea Hodoș. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
- O sută de ani. De Ioan Slavici. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.

Celor-ce cumpără un număr mai mare de exemplare, cu deosebire librarilor și peste tot vînzătorilor, se dă rabatul cuvenit.

Pentru tipar responsabil: Iosif Marschall.